



בש"פ 6151/15 - עדנאן שמאסנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6151/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: עדנאן שמאסנה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה בתיק עמ"ת 1856-09-15 שניתנה ביום
2.9.2015 על ידי כבוד השופט ע' גרשון

בשם המבקש: עו"ד הלאל קאסם

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 2.9.2015 (כב' השופט ע' גרשון) בעמ"ת 1856-09-15, אשר ביטל את החלטת בית משפט השלום לפיה ישוחרר המבקש לחלופת מעצר, והורה על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

רקע

1. ביום 28.8.2015 הוגש לבית משפט השלום בחיפה כתב אישום נגד המבקש, תושב הרשות הפלסטינית, המייחס לו ביצוע עבירות כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות לבית מגורים וגניבה. על-פי כתב האישום, העבירות בוצעו ביום 13.1.2011. במקביל, הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. לאחר הדיון בבקשת המעצר, הורה בית משפט השלום (כב' השופטת נ' עדוי) בהחלטה מיום 1.9.2015, על שחרור המבקש לחלופת המעצר. בהחלטה צוין כי בא-כוח המבקש לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, וכי במקרה דנא אין ספק כי קיימת עילת מעצר של שיבוש הליכי משפט. עם זאת, ובהתאם לחובה המוטלת על בית המשפט לשקול חלופת מעצר שפגיעתה בחירותו של המבקש פחותה, קבע בית משפט השלום כי התחייבותו של עו"ד מונדר אבו אחמד

עמוד 1



(אשר קשרו למבקש לא צוין בבקשה ובנספחיה) להיות ערב לכך שהמבקש יתייצב להמשך משפטו בנוסף לערבויות נוספות שיקבעו על-ידי בית המשפט, יוכלו להבטיח הליך משפטי תקין. משכך, הורה בית משפט השלום על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בתנאים הבאים: תיאסר כניסתו של המבקש לשטחי המדינה ככל שלא יתקבל בידו אישור כניסה; על המבקש להתייצב למשפטו במועדים שיקבעו על-ידי בית המשפט; להבטחת תנאי שחרורו יופקד סך של 6,000 ש"ח; תיחתם ערבות עצמית על סך 10,000 ש"ח; ותיחתם ערבות צד ג' על-ידי עו"ד מונדר אבו אחמד על סך 10,000 ש"ח.

3. כלפי החלטה זו הגישה המשיבה ערר, בטענה כי התנאים שקבע בית משפט השלום לשחרור המבקש אינם משמעותיים, וכי לא ניתן משקל מספיק לחומרת העבירות ולמספרן המעידים על מסוכנותו הגבוהה של המבקש לציבור בישראל. כן נטען כי בית משפט השלום לא התחשב בעברו הפלילי המכביד של המבקש.

4. בית המשפט המחוזי קיבל את ערר המשיבה, והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. נקבע כי התחייבותו של עו"ד מונדר אבו אחמד אינה יכולה לבוא במקום חלופת מעצר, שכן המבקש מתגורר בשטחים, ואין כל יכולת להבטיח שביום הדיון אכן יתייצב המבקש בבית המשפט ולא ייתקל במניעות מסוגים שונים (החלטות של רשויות הביטחון, וכיוצ"ב). עוד צוין כי החלטת בית משפט השלום "מתחה את גבולות המושג 'חלופת מעצר'" והגיעה לתוצאה שאינה מתקבלת על הדעת, שהרי גם לשיטת עו"ד מונדר אבו אחמד, הוא לא ינכח באופן קבוע ומתמיד לצד המבקש באופן שיוכל להביאו לדיון בכל עת שיידרש לבית המשפט. בית המשפט המחוזי הוסיף כי אין להמעיט מחומרת העבירות המיוחסות למבקש, אשר גלומה בהן סכנה לשלום הציבור, והוזכר כי "בעניינם של נאשמים תושבי הרשות קיים חשש טבוע להימלטות מאימת הדין ועובדה זו היא בעלת משקל בעת בחינת האפשרות לשחרר לחלופת מעצר" (בש"פ 7055/09 חמדי אבו עיד נ' מדינת ישראל (21.9.2009) (להלן: עניין חמדי אבו עיד)). על רקע האמור, הורה בית המשפט המחוזי על ביטול החלטת בית משפט השלום ועל קבלת ערר המדינה.

כלפי החלטת בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת רשות הערר שבפניי.

הבקשה דנא

5. בבקשה נטען כי יש חובה לשקול חלופת מעצר גם כאשר העצור הוא תושב הרשות הפלסטינית, וצוינו מקרים שונים המעידים על כך שלא אחת שוחררו תושבי הרשות לחלופת מעצר. עוד נטען כי ניתן לצמצם את סיכון הימלטות מהדין על-ידי הפקדת פיקדון כספי הולם להבטחת ההתייצבות להליכים המשפטיים, כפי שאף הורה בית משפט השלום.

דיון והכרעה

6. לאחר העיון באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות באשר היא אינה עומדת באמות המידה שבגינן תינתן אפשרות לערר ב"גלגול שלישי". הלכה היא שרשות ערר לפי סעיף 53א(1) לחוק המעצרים תינתן אך ורק כאשר היא מעלה סוגיות עקרוניות ובעלות חשיבות החורגות מעניינם של הצדדים, או בנסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת. המבקש לא טען בבקשתו כי עניינו מעורר שאלה מהסוג האמור, או כי קיימת הצדקה אחרת לדון בעררו ב"גלגול



שלישי".

7. מעבר לדרוש אצין כי החלטת בית המשפט המחוזי מבוססת על הפסיקה העוסקת בשחרור לחלופת מעצר של תושבי הרשות הפלסטינאית. נקבע לא אחת כי בבחינת חלופת המעצר ניתן להביא בחשבון את קשיי האיתור של נאשמים הגרים באזורים שאינם נתונים לשליטה ופיקוח של משטרת ישראל. יחד עם זאת, למרות שנסיבה זו בעלת משקל היא לעניין החלופה, אין היא בבחינת נסיבה מכריעה. לפיכך, נקבע כי יש לבחון גם את יתר הנסיבות הקשורות באופיין של העבירות ובעבריינים עצמם (ראו: 9193/99 מדינת ישראל נ' בורהאן (28.12.1999) וההפניות שם (להלן: עניין בורהאן); עניין חמדי אבו עיד, בפסקה 7). בית משפט קמא אכן נתן משקל להיות המבקש תושב השטחים, אך בחן גם את יתר הנסיבות וקבע כי מלבד החשש משיבוש הליכי המשפט מתקיימת גם עילת המסוכנות בעניינו של המבקש.

9. עוד יצוין כי אמנם היו בעבר מקרים בהם הורה בית משפט זה על שחרור בתנאים של נאשמים תושבי הרשות, אשר את חלקן הזכיר בא-כוח העורר בבקשה, אך בחלק ניכר ממקרים אלו התקיימו נסיבות מיוחדות שהצדיקו את השחרור. כך למשל, בעניין בורהאן היה מדובר בנאשמים שהואשמו לראשונה בעבירת רכוש, שלא כבעניינו של המבקש אשר, כעולה מהודעת הערר שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי, הורשע בעבר בעבירות דומות לאלו המיוחסות לו בהליך דנא. כמו כן, יצוין כי בבש"פ 7057/98 עדווי נ' מדינת ישראל (23.11.1998) אשר הוזכר אף הוא בבקשה דנא, נדחה עררו של העצור, ונקבע כי הוא יוותר במעצר עד תום ההליכים נגדו.

על רקע האמור לעיל, הבקשה למתן רשות לערור נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באלול התשע"ה (9.9.2015).

ש ו פ ט